

İSMET ÖZEL

lozel@yenisafak.com

İstiklâl Harbi yapılmasa mıydı?

Avrupa'nın her ikimize bakışı açısından Ruslarla biz Türkler arasında büyük ve önemli farklar vardır. Bazı Avrupalılar bazı Rusların kayrılmasından yanadır. Nasıl olmasın ki Çar II. Alexander'ın dedesi Prusya kralı III. Frederick Wilhelm'dir ve Çar II. Nikola ile Britanya Kralı V. George birbirlerinin kuzeni olur. Hiçbir Avrupalı herhangi bir Türkün kayrılmasından yana değildir. Nasıl olsun ki Osmanlı hanedanı ne doğulu, ne batılı herhangi bir hükümlan zümreyle iktidarını paylaşabileceği bir alış verişte bulunmamıştır. Çarlığın yıkılmasını kimi Avrupalılar ister, kimi Avrupalılar istemezdi. Saltanatı ve hilâfetiyle Osmanlı devletinin yıkılmasını istisnasız bütün Avrupalılar isterdi.

Aynı şekilde yıkımdan sonra da Ruslara ve Türklere başka açılardan bakılacaktı. Çarlığın yerine geçen ne ise onu bazı Avrupalıların tebessümle, bazılarının ise çatık kaşla karşılayacakları tabî idi. Öte yandan Osmanlı devletinin yerine geçen ne olursa olsun, sırf o yeri mukîm kıldığı, öyle bir yerde olmayı mümkün kıldığı ve Osmanlı Devleti'nin yerini boş bırakmadığı için bütün Avrupalılar tarafından rahatsızlıkla karşılanacaktı. Avrupa'yı tedirgin eden Türkiye Cumhuriyeti'nin modern bir devlet olması değildir; sadece "olması"dır.

Bu sebeptendir ki Türkiye Cumhuriyeti'nin nesini beğenmiyorsak ifade ettiğimiz şeyin Avrupa'da konuşulanlarla örtüşüyor olması bizi pek keyiflendirmemeli. Tezlerimizin mesnedinin Avrupa olması yanı sıra Türklerin bir devlete sahip olma hakları olup olmadığına, hakları varsa hangi şartlarda bu hakları kullanabileceklerine (tıpkı Amerikan jetleri, Alman tankları gibi) dair bir sorgulamayı getirecektir. Bunun gibi Lozan antlaşmasına yöneltile eleştiriler de konunun İstiklâl Harbi'ne girişmeyi sorgulayacak bir alana sürüklenmesine sebep olacaktır. Açıkçası Türk olup da Avrupa'yla ağız birliği etmenin düşündürücü bir tarafı olduğunu akıldan hiç çıkarmamalı.

Türk tarihini anlamakta gösterdiğimiz bu titizlik acaba bizi "düzenin adamı" haline mi sokar? Avrupa'yla ağız birliği etmeyelim diye resmi ideoloji doğrultusunda bütün gevelenenleri tahammül edilebilir şeyler mi sayacağız? Bütün düzenbazlarla, deveyi hamutuyla yutanlarla ve vatanperverliği yedikleri herzelerden ibaret sananlarla aynı safta mı yer almış olacağız? Eğer Türkiye'de düşünürken ve davranırken haysiyetini elden bırakmayan insanların teşkil ettiği bir saf yoksa, evet. Hatta benim bu yazıda Avrupa ile ilişkiler konusundaki pimpirikli sözlerim dürüst insanların işine yaramıyorsa, yaramayacaksa namussuzların, sahtekârların işine yaramakta gecikmeyecektir. Türkiye'yi üstün nitelikli, temiz insanların savunmaktan imtina etmeleri, onların Türkiye'nin savunmasını zihnen kapasitesiz ve ahlâken düşük insanların eline bıraktıkları anlamına gelir. Şunu hatırd tutun ki zihnî kifayet ve ahlâkî irtifa birbiriyle her zaman uyum halindedir. Bunlardan birinde ne kadar ve nerede isen diğerinde de o kadar ve oradasındır.